

Sygn. akt IV P 63/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Człuchowie IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Marek Osowicki
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Górską

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2017 r. w Człuchowie

sprawy z powództwa R. S.

przeciwko J. K.

o zapłatę

1. Oddała powództwo.
2. Zasądza od powoda R. S. na rzecz pozwanego J. K. kwotę 2 700 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt IV P 63/17

UZASADNIENIE

Powód R. S. wniósł przeciwko pozwanemu J. K. o zapłatę kwoty 45.312 zł z tytułu zaległych delegacji i ryczałtów za noclegi w delegacji służbowej. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwany nie wypłacał delegacji służbowych i ryczałtów za nocleg, lecz rozliczał powoda z przejechanych kilometrów. Pozwany żądał aby delegacje były podpisywane in blanco i oddane do biura. W uzupełnieniu pozwu powód wskazał też, że w okresie od 01.09.2015 r. do 25.06.2016 r. pracował na stanowisku kierowca-mechanik w firmie (...). Jeździł na trasach międzynarodowych po całej Europie. Rozliczany był z przejechanych kilometrów a nie według diet i ryczałtów za nocleg. Kwota podana w pozwie jest to kwota brakująca jaka należała się za delegacje. Mimo wezwania pisemnego do zapłaty J. K. nie wyraził chęci polubownego załatwienia sprawy.

Pełnomocnik pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł, iż pozwany ustalił dla zatrudnionych kierowców dietę w podróży krajowej w kwocie 30 zł, ryczałt za nocleg krajowy 45 zł, dietę w podróży zagranicznej w kwocie 30 zł, ryczałt za nocleg zagraniczny w wysokości 25% limitu określonego dla danego państwa. Pozwanemu wszystkie należności z tytułu diet i ryczałtów zostały wypłacone. Prawdliwość rozliczeń diet i ryczałtów była przedmiotem kontroli Państwowej Inspekcji Pracy u pozwanego. Nieprawidłowości w tym zakresie nie stwierdzono.

Sąd ustalił co następuje:

Powód R. S. był zatrudniony w firmie (...) w okresie od 01.09.2015 r. do 25.06.2016 r. na stanowisku kierowca-mechanik.

(dowód: umowa o pracę k. 7-13, świadectwo pracy k.14).

Powód R. S. jeździł na trasach międzynarodowych po całej Europie.

(bezsporne).

Obowiązujący u pozwanego regulamin wynagradzania w § 10 przewidywał, że K. wykonującemu zadanie służbowe polegające na wykonywaniu przewozu drogowego poza miejscowość, w której znajduje się siedziba, przedstawicielstwo lub oddział pracodawcy, lub wyjeżdża w celu wykonania przewozu drogowego, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą. Z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju przysługują należności na zasadach i wysokościach określonych w rozporządzeniu wydanym dla pracowników sfery budżetowej. Z tytułu podróży służbowej odbywanej poza granicami kraju, w terminie i w państwie określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują świadczenia w postaci diety w wysokości 100% diety przysługującej za czas podróży służbowej na obszarze kraju oraz pracownikowi, któremu nie zapewniono bezpłatnego noclegu, przysługuje zwrot kosztów noclegu w wysokość stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do rozporządzenia wydanego dla pracowników sfery budżetowej. W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje: ryczałt w wysokości 150 % diety- dla podróży krajowej, ryczałt określony kwotowo wg załącznika nr 1 do regulaminu- dla podróży zagranicznej.

(dowód: regulamin wynagradzania k.98-102).

Powód 1.06.2015 r. podpisał oświadczenie o zapoznaniu się z treścią regulaminu wynagradzania.

(dowód: oświadczenie k.103).

Powód wypisywał i podpisał druki delegacji służbowej oraz pokwitowania poboru zaliczek.

(dowód: k.25-83).

Pozwany J. K. wypłacił przelewami bankowymi powodowi należności z tytułu diet i ryczałtów za noclegi 9.10.2015 r. - kwotę 3200,98 zł, 9.11.2015 r. - 2 098,92 zł , 11.12.2015 r. - 1675,92 zł , 8.01.2016 r. - 1433,96 zł , 10.02.2016 r. - 2539,04 zł, 11. (...). - 3873,58 zł , 8.04.2016 r. - 1962,12 zł, 9.05.2016 r. 1559,64 zł i 10.06.2016 r. - 4249,28 zł z uwzględnieniem pobranych i pokwitowanych przez powoda zaliczek gotówkowych.

(dowód: k. 24-83).

Powód podczas wyjazdów zagranicznych i krajowych spędzał noclegi w przystosowanej do spania kabinie samochodu. Wynagrodzenie składało się z płacy zasadniczej w wysokości minimalnego wynagrodzenia i stawki za przejechany kilometr oraz wynagrodzenia za weekendy spędzone w kabinie kierowcy.

(dowód: zeznania świadków k.114-115 M. P. od 00:04:45 do 00:21:04, D. S. od 00:21:24 do 00:29:15).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 24.11.2016 r. sygn. akt K 11/15 opublikowanym w Dz. U z 29.12.2016 r. poz. 2206 uznał art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w zakresie, w jakim przyznaje on kierowcom prawo do zwrotu kosztów noclegu w wysokości określonej w rachunku lub w formie ryczałtu za noclegi za niezgodny z art. 2 Konstytucji stanowiącym, iż RP jest demokratycznym państwem prawnym.

W uzasadnieniu wyroku Trybunał wskazał, iż na tle art. 77⁵ § 1 k.p. pojawiły się w judykaturze kontrowersje, czy pracownicy, dla których stałe pokonywanie przestrzeni jest rodzajem wykonywanej pracy znajdują się w podróży służbowej w rozumieniu tego przepisu. Rozbieżności w tym zakresie miała wyeliminować uchwała Sądu Najwyższego z 19.11.2008 r. II PZP 11/08 Rozstrzygając zagadnienie prawne, „czy wykonywanie przez pracownika uzgodnionej między stronami pracy, która polega na stałym przemieszczaniu się na określonym obszarze, jest podróżą służbową w rozumieniu art. 77⁵ § 1 k.p.”, Sąd Najwyższy w powiększonym składzie uznał, że „kierowca transportu międzynarodowego odbywający podróże w ramach wykonywania umówionej pracy i na określonym w umowie obszarze jako miejsce świadczenia pracy nie jest w podróży służbowej w rozumieniu art. 77⁵ § 1 k.p.”.

Trybunał wskazał, iż Sąd Najwyższy stwierdził, że „pracownicy mobilni są grupą osób pracujących w warunkach stałego przemieszczania się (podróży). Podróż nie stanowi u nich zjawiska wyjątkowego, lecz jest normalnym wykonywaniem obowiązków pracowniczych. Specyfika takiego zatrudnienia i konieczność odmiennego potraktowania widoczna jest nawet w dyrektywie ustalającej wymagania w zakresie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia (dyrektywa nr 2003/88/WE z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów czasu pracy). Tym bardziej możliwe i zarazem konieczne jest odmiennie potraktowanie tej grupy pracujących z punktu widzenia art. 77⁵ § 1 k.p. Z przepisu tego wynika bowiem wprost, że podróż służbowa ma charakter incydentalny. Podróż służbowa jest swoistą konstrukcją prawa pracy. Podstawę formalną podróży służbowej stanowi, po pierwsze, polecenie wyjazdu. Polecenie takie powinno określać zadanie oraz termin i miejsce jego realizacji. Zadanie musi być skonkretyzowane; nie może mieć charakteru generalnego. Nie jest zatem podróżą służbową wykonywanie pracy (zadań) w różnych miejscowościach, gdy przedmiotem zobowiązania pracownika jest stałe wykonywanie pracy (zadań) w tych miejscowościach. Pracownicy mobilni nie wykonują incydentalnie zadania związanego z oddelegowaniem poza miejsce pracy, lecz ich charakter pracy wymusza nieustanne przebywanie w trasie. Nie ma zatem do nich zastosowania ani hipoteza, ani dyspozycja normy prawnej zawartej w art. 77⁵ § 1 k.p. Artykuł 77⁵ § 1 k.p. nie pozwala na ocenę, że pracownik stale jest w podróży służbowej. Inna bowiem jest ratio tej regulacji.”

W uchwale składu 7 sędziów z 19 listopada 2008 r., II PZP 11/08 - , Sąd Najwyższy przyjął, że kierowca transportu międzynarodowego odbywający podróże w ramach wykonywania umówionej pracy i na określonym w umowie obszarze jako miejsce świadczenia pracy nie jest w podróży służbowej w rozumieniu art. 77⁵ § 1 k.p. W powyższej uchwale podkreśla się, że pracownicy mobilni są grupą osób pracujących w warunkach stałego przemieszczania się (podróży). Podróż nie stanowi u nich zjawiska wyjątkowego, lecz jest normalnym wykonywaniem obowiązków pracowniczych. Specyfika takiego zatrudnienia i konieczność odmiennego potraktowania widoczna jest nawet w dyrektywie ustalającej wymagania w zakresie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia (dyrektywa nr 2003/88/WE z dnia 4 listopada 2003 dotycząca niektórych aspektów czasu pracy).

Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na zjawisko nadużywania prawa do zwrotu należności z tytułu podróży służbowych, tj. zawiązania diet kosztem niższego wynagrodzenia. Diety i ryczałty wypłacane z tego tytułu w praktyce stają się bowiem stałym nieopodatkowanym dodatkiem do wynagrodzenia ustalonego w umowie między stronami, przez co pracownicy mobilni nie otrzymują należnego i ekwiwalentnego względem świadczonej pracy wynagrodzenia, ale nieopodatkowany i „nieozusowany” zwrot kosztów utrzymania, co jest na rękę przede wszystkim pracodawcom i na krótką metę także pracownikom.

Wykładnia przyjęta przez Sąd Najwyższy w uchwale z 2008 r., wyłączająca pracowników mobilnych z zakresu regulacji zawartej w art. 77⁵ § 1 kp, została potwierdzona w kolejnych wyrokach Sądu Najwyższego (zob. np. wyrok SN z 10 lutego 2015 r. w sprawie II UK 225/13 i powołane tam orzecznictwo, wyrok SN - Izba Pracy z 28.01.2015 I PK 154/14).

W związku z wydaną przez Sąd Najwyższy uchwałą z 2008 r. ustawodawca zdecydował się na nowelizację ustawy o czasie pracy kierowców.

Nowelizacja ustawy o czasie pracy kierowcy z 2010 r. poprzez wprowadzenie nowej definicji podróży służbowej w odniesieniu do kierowców de facto zlikwidowała skutki uchwały Sądu Najwyższego z 2008 r. (w zakresie tej grupy pracowników).

Uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z 12 czerwca 2014 r. II PZP 1/14 Sąd Najwyższy nie nadał mocy zasady prawnej, o której mowa w art. 61 § 6 ustawy z 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U.2016.1254). Stanowi ona odpowiedź na pytanie prawne zadane w konkretnej sprawie przez skład rozpoznający skargę kasacyjną, i ma charakter wiążący jedynie w danej sprawie. Podobny charakter ma uchwała Sądu Najwyższego w sprawie I PZP 3/14.

Oddalając powództwo kierowcy, Sąd Najwyższy zaakcentował „że cytowana i eksponowana przez powoda uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r. w sprawie I PZP 1/14 w swej sentencji posługuje się pojęciem „zwrotu kosztów”.

Z uzasadnienia płynie wnioski Sądu Najwyższego, iż pracodawcy powinni wypłacić kierowcom ryczałt jedynie w sytuacji, jeśli co prawda zapewnili kabinę wyposażoną w miejsce do spania, ale kierowca z niej nie skorzystał (np.: idąc do hotelu) i poniósł koszt, którego nie potrafi udokumentować rachunkiem, ale jednocześnie kierowca potrafi tą okoliczność wykazać w inny sposób. Kierowcy, którzy odbyli nocleg poza pojazdem, nawet jeśli nie posiadają rachunku, ale potrafią udokumentować że ponieśli koszt otrzymując właśnie ryczałt. Jak słusznie ocenił Sąd Najwyższy w tej uchwale, sam fakt udostępnienia kierowcy kabiny wyposażonej w miejsce do snu nie stanowi automatycznego potwierdzenia, że kierowca skorzystał z bezpłatnego noclegu, ale jednocześnie nie wykluczył takiej możliwości, że kierowca z kabiny skorzysta i kosztu nie poniesie, wówczas brak podstaw do wypłaty ryczałtu”.

Trybunał wskazał, iż pomimo, iż uchwała Sądu Najwyższego z 2014 r. nie ma mocy zasady prawnej, to jednak potwierdzenie jej w kolejnej uchwale powiększonego składu Sądu Najwyższego (w sprawie I PZP 3/14) oraz w kolejnych wyrokach Sądu Najwyższego, pozwala przyjąć, iż mają one dominujący i bezpośredni wpływ na orzecznictwo sądów powszechnych.

Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że w takiej sytuacji kontrola dokonywana przez Trybunał nie sprowadza się do weryfikacji, który – z kilku uznanych przez sądy za dopuszczalne – rezultatów interpretacji określonego przepisu jest właściwy. Kontrola konstytucyjności ma bowiem na celu wyeliminowanie z porządku prawnego normy niezgodnej z Konstytucją, a nie przesądzenie, który z możliwych wariantów interpretacyjnych wyrażającego tę normę przepisu powinien być przyjęty przez sądy (zob. np. postanowienie TK z 14 lipca 2015 r. w sprawie P 47/13, wyrok TK z 7 grudnia 2015 r. w sprawie P 37/15). Trybunał wskazał, iż z art. 2 Konstytucji wynika zasada prawidłowej legislacji. Zasada ta przewiduje m.in., że niedopuszczalne jest stosowanie w przepisach tzw. odesłań kaskadowych tzn. takich, w który przepis odsyła do przepisu już zawierającego odesłanie do jeszcze innego przepisu w sytuacji, gdy taka technika prawodawcza uniemożliwia dokonanie spójnej wykładni prawa i określenie praw i obowiązków adresatów normy prawnej. W ocenie Trybunału z takim przypadkiem mieliśmy do czynienia w sprawie ryczałtów za noclegi, gdzie art. 21 a ustawy o czasie pracy kierowców odsyłał do przepisu kodeksu pracy, a ten z kolei odsyłał do przepisów rozporządzenia, co mogło znacząco utrudnić określenie, które przepisy znajdują zastosowanie do przewoźników i kierowców. Nadto Trybunał stwierdził, iż zasady prawidłowej legislacji uniemożliwiają odsyłanie do przepisów nieadekwatnych do sytuacji prawnej osób, których miałyby dotyczyć odesłanie. Z tego względu przyjął, że niedopuszczalne było zastosowanie w stosunku do kierowców przepisów rozporządzeń o należnościach z tytułu podróży służbowych regulujących uprawnienia pracowników wykonujących pracę o zupełnie innym charakterze niż kierowcy, którzy przebywają w podróży służbowej w zasadzie przez cały czas wykonywania pracy. Dodatkowo Trybunał wskazał, iż taka regulacja ukształtowała na niekorzyść sytuację prawną tych podmiotów, które w celu uniknięcia konieczności wypłacania ryczałtów za noclegi dokonywały zakupu odpowiednio wyposażonych pojazdów umożliwiających nocleg w kabinie.

Trybunał nie odroczył wejścia w życie orzeczenia, co oznacza, iż wyrok ten znajdzie zastosowanie zarówno do wszystkich spraw o zapłatę ryczałtu będących w toku, jaki i tych zakończonych.

Stwierdzenie niekonstytucyjności przepisu skutkuje niemożliwością zastosowania go przez sąd, gdyż powoduje jego trwałą eliminację z systemu prawnego. Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego posiadają walor mocy powszechnie obowiązującej i są ostateczne.

Wyroki Trybunału Konstytucyjnego wchodzą w życie z dniem ogłoszenia ich w odpowiednim dzienniku urzędowym, zatem tego dnia przepisy niekonstytucyjne tracą moc obowiązującą. Wyrok TK z dnia 24.11.2016r. nie ma na celu usunięcia wątpliwości interpretacyjnych przepisów poprzez przesądzenie, który z możliwych wariantów powinien być przyjęty przez sądy, ale jego celem jest wyeliminowanie niezgodnej z Konstytucją normy wynikającej z przepisów dotyczących kierowców wykonujących zadania w międzynarodowym transporcie drogowym i ma walor porządkujący. Wyrok TK z dnia 24.11.2016r. obowiązuje od momentu ogłoszenia go w Dzienniku Ustaw, czyli po dniu 29.12.2016r. Wyrok TK ma jednak zastosowanie także do sytuacji zaistniałych po uchwale 7sędziów Sądu Najwyższego, (w tym objętych już zapadłymi wyrokami i tymi sprawami, które się toczą), gdyż rozpatrywane stany prawne wystąpiły w momencie, gdy niezgodność z Konstytucją już zaistniała. Sąd zatem pomija zastosowanie przepisu, który utracił swoją moc obowiązującą również do stanów istniejących przed ogłoszeniem w odpowiednim dzienniku urzędowym. (zob. tekst Zespołu (...), Biura TK i tekst wystąpienia Prezesa TK, prof. M. S. PAN z 6.01.2003r., znajdujące się na stronach internetowych TK).

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego w niniejszej sprawie stwierdzający niekonstytucyjność w zakresie opisanym w sentencji miał charakter zakresowy negatywny. Wyrok zakresowy to takie rozstrzygnięcie, w którym Trybunał Konstytucyjny stwierdza zgodność albo niezgodność z Konstytucją przepisu prawnego w określonym (podmiotowym, przedmiotowym lub czasowym) zakresie jego zastosowania. Wyrok ten nie jest tzw. wyrokiem interpretacyjnym, opiniującym.

Treść uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 roku w sposób jednoznaczny wskazuje, że niezgodność z Konstytucją art. 21 a w ujęciu zakresowym dotyczy nie tylko przepisu zaskarżonego czyli art. 21 a ustawy o czasie pracy kierowców, ale normy prawnej w rozumieniu całej konstrukcji odniesienia art. 21a do art. 77⁵ § 3-5 kodeksu pracy oraz wydanymi na podstawie tych przepisów aktami wykonawczymi. Norma badana przez Trybunał Konstytucyjny dotyczy więc kilku przepisów prawa, a nie jedynie art. 21 a ustawy o czasie pracy kierowców i polega na zakwestionowaniu możliwości odesłania do rozliczania czasu pracy kierowców w kontekście podróży służbowej do pracowników administracji państwowej i samorządowej.

Za utrwaloną należy uznać linię orzecznictwa, że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego stwierdzające niezgodność aktu normatywnego lub jego części z Konstytucją, wchodzące w życie z dniem ogłoszenia, mają skutki retrospektywne, to jest działają wstecz (por. uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 7 grudnia 2006 roku, III CZP 99/06, OSNC 2007, nr 6, poz. 79, uchwały z dnia 23 stycznia 2001 roku, III ZP 30/00, OSNP 2001, nr 23, poz. 685, z dnia 3 lipca 2003 roku, III CZP 45/03, OSNC 2004, nr 9, poz. 136, z dnia 10 grudnia 2009 roku, III CSK 110/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 82, a także postanowienia z dnia 7 grudnia 2000 roku, III ZP 27/00, OSNAPUS 2001, nr 10, poz. 331). Od zasady skuteczności wyroku Trybunału Konstytucyjnego *ex tunc* istnieją co prawda wyjątki mające podstawę w przepisach Konstytucji, ale nie zachodzą one w okolicznościach sprawy. Jak wskazał to Sąd Najwyższy, akt normatywny uznany za Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, ratyfikowaną umowę międzynarodową lub ustawą nie powinien być stosowany przez Sąd w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 roku, III ZP 27/00, OSNP 2001/10/331). Stanowisko to zostało podtrzymane w orzecznictwie, które to pogląd podziela skład orzekający w niniejszej sprawie, że dany akt normatywny (przepis prawny) uznany za niekonstytucyjny musi być kwalifikowany jako mający moc obowiązującą do dnia ogłoszenia wyroku Trybunału, to jednak nie powinien być zastosowany przez sąd w konkretnej sprawie ze względu na fakt wiążącego wszystkich adresatów (art. 190 ust. 1) uznania przez Trybunał Konstytucyjny, że pozostaje on w sprzeczności z Konstytucją RP, gdyż sprzeczność ta z reguły istnieje od samego początku, to jest od daty wydania danego aktu normatywnego, bądź wejścia w życie przepisu prawnego, których domniemanie konstytucyjności zostało przez Trybunał obalone (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 maja

2009 roku, II OSK 179/09, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 listopada 2013 roku, III AUA 443/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2013 roku, II UK 156/13).

Po wyeliminowaniu przez omawiany wyżej wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24.11.2016 r. normy prawnej wynikającej z przepisów art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców i art. 77⁵ § 3-5 kodeksu pracy oraz przepisów Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, dotyczącej zakwalifikowania pracy kierowców do podróży służbowej i przysługiwania z tego tytułu diet i ryczałtów za noclegi, w ocenie sądu brak jest podstawy prawnej do zasądzenia diet i ryczałtów kierowcom bez względu czy wykonują pracę w kraju czy poza nim.

Z uwagi na treść i skutki wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24.11.2016 r. i jego uzasadnienia, stwierdzającego niekonstytucyjność uregulowania art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców, co do pracy wszystkich kierowców, zdaniem sądu nie można podzielić stanowiska.

W ocenie sądu nie ma żadnych uzasadnionych i logicznych przesłanek by różnicować sytuację kierowców w transporcie zagranicznym i sytuację kierowców w transporcie krajowym, w zakresie praw do diet i ryczałtów za noclegi. Ponadto zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny przepis art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców dotyczył wszystkich kierowców, gdyż z przepisu art. 5 ustawy o czasie pracy kierowców wprost wynika, że przepisy rozdziału 2 o czasie pracy kierowców mają zastosowanie do kierowców zatrudnionych na podstawie stosunku pracy, jeżeli przepisy innych ustaw nie stanowią inaczej.

W sprawie bezsporne było, iż powód spędzał noclegi w kabinie samochodu i nie przedłożył rachunków za nocleg oraz nie wykazał też żadnymi innymi wnioskami dowodowymi, iż poniósł koszty noclegu w motelach, hotelach, hostelach lub pensjonatach.

W ocenie sądu po stwierdzeniu niekonstytucyjności przepisu art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców, nie ma podstawy prawnej do stosowania w stosunku do kierowców przepisu art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców i art. 77⁵ k.p. oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju i Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (np. co do diet czy ryczałtów za noclegi).

Sąd podziela poglądy Sądu Najwyższego, iż podróż służbowa ma charakter incydentalny a nie jest podróżą służbową wykonywanie pracy (zadań) w różnych miejscowościach, gdy przedmiotem zobowiązania pracownika jest stałe wykonywanie pracy (zadań) w tych miejscowościach. Kierowca korzystając z noclegu w kabinie samochodu nie ponosi kosztów noclegu i wówczas brak podstaw do wypłaty mu ryczałtu za noclegi, który ze swej istoty ma ryczałtowo rekompensować poniesione koszty noclegów.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego, iż do czasu wyraźnego legislacyjnego uregulowania wpływu zależności innowacji techniczno-socjalnych na wysokość ryczałtów za noclegi w kabinie samochodu ciężarowego, zapewnienie korzystania przez kierowców samochodowego transportu międzynarodowego z noclegów w specjalnie przystosowanej do tego części kabiny samochodowej, uprawnia pracodawcę do uzgodnienia lub uregulowania w zakładowych przepisach płacowych niższych - niż uśredniona kwota ryczałtu za nocleg - rekompensat za noclegi odbyte w warunkach gwarantujących co najmniej dostateczny komfort nocnego odpoczynku, z możliwością zaspokojenia potrzeb sanitarnych i socjalnych kierowców. W konsekwencji, dopuszczalne jest ustalanie wysokości ryczałtów za noclegi kierowcy w kabinie samochodu ciężarowego ze względu na rodzaj jej wyposażenia bytowo- noclegowego według zależności - im wyższy standard zapewnianego nocnego odpoczynku tym niższy ryczałt za noclegi (vide: Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 17 maja 2017 r., II PK 106/16).

Powodowi z góry znane były warunki pracy na stanowisku kierowcy u pozwanego i akceptował taki stan rzeczy już w chwili zatrudnienia a jednocześnie korzystał z odpoczynków w kabinie samochodu, za które nie poniósł kosztu. Powód złożył też pisemne oświadczenie o zapoznaniu się z regulaminem wynagradzania.

Więc podstawą wypłaty powodowi diet i ryczałtów z tytułu wyjazdów będzie obowiązujący u pracodawcy regulamin wynagradzania.

Pozwany drukami delegacji podpisanymi przez powoda, przelewami bankowymi na rachunek bankowy powoda i pokwitowaniami wypłaty zaliczek gotówkowych podpisanymi przez powoda oraz szczegółowym rozliczeniem podróży służbowej powoda wykazał, iż wypłacił powodowi należności z tytułu diet i ryczałtów zgodnie z obowiązującym u niego regulaminem wynagradzania.

W sprawie bezsporne jest też, iż powód otrzymywał od pozwanego po 150 zł za każdy weekend spędzony w kabinie samochodu.

Powód mimo spoczywającego na nim ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) w toku postępowania nie przedłożył, mimo zobowiązania sądu, dokładnego rozliczenia dochodzonej kwoty. Nie wykazał za jakie konkretnie wyjazdy, z podaniem ich daty i do jakich krajów, dochodzi diet i ryczałtów. Jaką przyjął stawkę diety i ryczałtu za nocleg do wyliczenia należnej kwoty z tytułu ryczałtów za nocleg a jaką do wyliczenia należności za diety, od której odjął kwoty wypłacone z tytułu ryczałtu za nocleg i diet.

Zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy obejmuje zarówno obowiązujące przepisy, które mogą stanowić podstawę prawną rozstrzygnięcia, jak i okoliczności faktyczne rozpoznawanej sprawy.

Mając na uwadze powyższe sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. § 9 ust. 1 pkt. 2 i § 2 pkt. 5 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) zasadzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2700 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu.